

Het Finis Terrae-schandaal

Peter-Paul Dirickx
Het Finis Terrae-schandaal

Uitgeverij De Arbeiderspers
Amsterdam · Antwerpen

Copyright © 2011 Peter-Paul Dirickx

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam. *No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from BV Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.*

Omslagontwerp: Studio Ron van Roon
Omslagillustratie: Stephen Mulcahey/Hollandse Hoogte
Foto auteur: Jan Vande Wyngaert

ISBN 978 90 295 7864 6 / NUR 305

www.arbeiderspers.nl

Ieder mens is in oorlog met zichzelf.

Plato

Proloog – 1995

‘Frieda... Frieda en Marjolein,’ reutelde de jonge man die op de grond lag.

‘Wat zeg je daar?’ riep de oude man en verkocht hem een trap in zijn maag.

De man op de grond bloedde aan zijn hoofd, zijn linkerbeen lag in een vreemde knik. Hij probeerde weg te kruipen. Kreeg opnieuw een trap. Een knappend geluid.

Jean monsterde de ijzeren staaf in zijn hand.

‘Wat dacht je, klootzak? Dat je opslag zou krijgen?’

Eric probeerde zijn lichaam te beschermen, maar hij kreeg opnieuw een stevige trap. Hij probeerde iets te zeggen.

‘Dacht je dat je ermee kon weggkomen, worm? Mij verraden?’ riep Jean.

Ze bevonden zich in een ruime fabriekshal met tl-lampen, witte tegels op de vloer en tegen de muren vleesmachines, grote glanzende *cutters* waarin varkensvlees werd gemengd met water, kruiden en andere ingrediënten. Na lang experimenteren had Jean Vlaeminckx het perfecte recept ontwikkeld van de leverpaté van de nv Vlaeminckx, die in heel België en tot ver daarbuiten beroemd was. Onlangs hadden ze een prijs gewonnen in Engeland, hun sterproduct was uitverkozen tot de allerfijnste leverpaté.

‘Je kent onze cutters. Straks mag je er vanbinnen mee kennismaken!’ riep Jean. ‘Ik smijt je erin en maal alles tot een brij, die maandag mee in productie kan! Wat denk je daarvan?’

Even daarvoor, in het bureau van Jean Vlaeminckx, de grote baas, was het gesprek tussen Jean en zijn voorman Eric Pevenage al snel ontaard in een scheldpartij. Jean was er achter gekomen dat Eric geheime bedrijfsinformatie aan de autoriteiten wilde bezorgen. Jarenlang was er in de fabriek gesjoemeld met varkensvlees, met slachtafval, en daar wilde Eric een einde aan maken.

Blijkbaar had er iemand geklikt.

Eric vreesde het bewustzijn te zullen verliezen. Hij dacht aan Marjolein, zijn dochtertje van zeven. Zelfs op door-deweekse dagen liep ze in een wit jurkje in hun appartement rond, een roze strik in haar haar, zwarte lakschoentjes aan. Hij dacht aan Frieda, zijn vrouw. Aan zijn trike, waarmee ze bij mooi weer gingen toeren, hij aan het stuur, zijn vrouw en dochtertje achterop. Zijn 'driewieler', met vooraan een smalle motorband en achteraan twee knoerten van autobanden. Met een helm en een zonnebril op zoefden ze over de wegen.

Eric voelde de pijn, die zijn lichaam schroeide.

Wie had hem verraden? Was het Luc, zijn werkmakker, met wie hij soms bleef hangen in de kroeg? Bij hem had hij zijn hart uitgestort over wat hij allemaal te weten was gekomen. Thuis sprak hij nooit over zijn werk.

'Was het... Luc?' rochelde Eric.

'Je beste maat, Luc! Natuurlijk! En als beloning krijgt hij je baan!'

Eén keer heb ik mijn mond voorbijgepraat en dan dit, dacht Eric. Wat een lul moet je zijn om je zo te laten pakken. En vanavond – vrijdagavond – was hij nietsvermoedend naar de fabriek gekomen, omdat de baas met hem wilde praten.